

Stopy

PROSINEC 2019

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

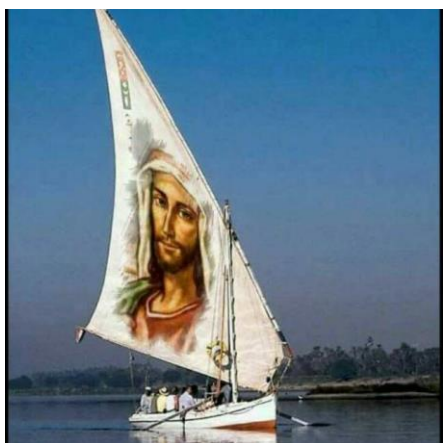
Autory jsou Vája a Tonda Šváchovi

PŘEČTETE SI:

- ⊗ Pouť do Compostely: Jdeš sám se sebou – rozhovor s Monikou Umláškovou
- ⊗ Zamyšlení nad vírou v dospívání od Martina Sedláka
- ⊗ O historii Malé Svaté Hory
- ⊗ Bůh v mém životě – On mne vede
- ⊗ Don Bosco – oblíbený svatý Helmutha Gómeze

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

On mne vede – 1. část

Po dlouhém celoživotním hledání a těžkém dospívání jsem se rozhodla, že se nechám ve dvaceti letech pokřtít.

Pořád jsem cítila, že si to vůbec nezasloužím, a myslela jsem si, že Pán mě za minulost ztrestá. Nevěřili byste, co dokáže i s největším hříšníkem udělat milosrdná láska – sahá přímo na srdce :-). Přitom mi všechno vycházelo, Pán mě vždycky pozvedl a pomohl. Doštudovala jsem vysokoškolské studium. Stále jsem vnímala Boží blízkost i Jeho pomocnou ruku. Našla jsem něco jako novou rodinu v domě Hospodina.

Až jednou jsem pocítila, že se ta rodina jakoby úplně rozpadá. Zas přebolavá rána v mém srdci. Jak tělo bez duše, a v tom velikém chaosu, nebo na útěku od toho všeho, najednou se stalo to, co jsem cítila už delší dobu: že jsem se opět začala postupně oddalovat dlouhodobým hříchem od církve. Přestože jsem se snažila všemožnými modlitbami to pokušení zahánět, věděla jsem, že musí přijít velká změna nebo něco, co by mé počinání opět napravilo bum.

Ještě mi jedna paní z kostela říkala: nejezdí tam! Přitom jsem

chtěla jet jen na katechismus. Ale i přesto paní Růženka, modlící se denně růženec, cítila nebezpečí, které mě nějak obklopovalo. Pověděla mi, že se jí při modlitbě Panna Maria přiblížila a řekla jí, že mě má varovat, abych byla velmi opatrná. Ale já jsem jako beran. Neposlouchám ten hlas. Běžím, běžím na místo setkání a najednou vidím obrovské světlo! Ježíši, Tobě důvěřuji, to je můj konec! Ještě dnes se s Tebou potkám v nebi, prosím buď milostiv mé hříšné ubohé duši! Lituji snad i toho, že jsem se narodila. Ježíši Tobě důvěřuji! A v té důvěře cítím obrovské teplo a pokoj, který mě obklopuje: „Neboj se, jsem s Tebou, jen dělej, co Ti říkám, a spolu to zvládneme.” Pane, Ty víš, že to nedokážu. Jako by mě Pán držel za ruku a snad i nesl celé tělo.

To byla rána! Nohu mám jak z olova a přiletovanou k zemi, ležím po autonehodě na přechodu a jen tak tak jsem unikla čelnímu nárazu. Pane, já žiji? Přejelo mě auto a zůstala jsem uprostřed silnice. Slyším a dokonce vidím, jak ke mně běží někdo v bílém a zvedá mě. „Vy jste anděl?“ Chvilí možná ano, ale poté zmizel a změnil se v člověka, který se mě snažil celou dobu zvednout. Já pořád mluvila o tom andělu, nebo nebeské bytosti, s kterou jsem celou tu tragédii zázrakem zvládla. Dokonce jsme spolu mluvili a opět mi bylo řečeno, že se musím ihned vrátit, že ještě nejsem připravena.....

Ten člověk se mnou zůstal celou dobu, než přijela záchranka a

policajti. Snažila jsem se ho přemluvit, že jsem naprosto v pořádku, že jsem se setkala s andělem, který mě celou dobu ochraňoval, a bylo mi s ním dobře. Ale ten člověk, mi nevěřil. Říkal, že to bylo ošklivé a že mě to auto srazilo ve velké rychlosti, že určitě mám nějaká poranění. Já ho stále ujišťovala, že mi nic není, ať se přesvědčí tím, že mi pomůže na nohy. Tak to zkusil – a já se opět vyloženě sklátila na zem. Už jsem mu věřila, že to nebyl krásný duchovní zážitek, ale ve skutečnosti ošklivá nehoda. Čekali jsme spolu asi dvacet minut. A ta zima!

Později vyšlo najevo, že to byl skutečný zázrak: opravdu jsem neměla skoro žádné velké poranění, jen úlomek hlezna, které mi nakonec znemožnilo chůzi na půl roku. Ztratila jsem koordinaci pohybů a trpěla jsem ještě takovým malým nepochopením, co se to vlastně stalo kvůli tomu, že jsem neposlechla varovný hlas. Po šoku z autonehody jsem se však zotavovala docela dobře. Pán Ježíš mi byl blízko a dokonce mi sám poslal i svého milovaného služebníka, který mi byl nablízku duchovně. I v eucharistii mi Pán prokázal milosrdenství.

Přestože trvalo docela dlouho, než jsem byla uzdravena úplně, nakonec jsem zůstala bez následků. Chvála Tobě, Ježíši na věky věků! Chci zůstat Tvá!

farnice z Mníšku

Přinášení darů

Dary, které věřící přinášejí ze svého domova, nebyly původně doprovázeny žádnými obřady ani jinými projevy. Asi byly prostě přineseny a položeny na oltář. Avšak dlouhý vývoj obohatil tuto část mešního obřadu mnoha slovními formami a mnoha akcemi. Jestliže se konal nějaký průvod nebo nějaká akce, bývalo ve zvyku doprovázet toto zpěvem. Tento zpěv nazýváme – jak už jsme si všimli, když jsme hovořili o vstupním zpěvu – zpěvem procesionálním. Při zpívané mši svaté uvádí příslušný zpěv graduál. Zpěv k obětování má také Kancionál, je to příslušná sloka v písních, které jsou označeny M nebo M₃. Úkolem tohoto zpěvu je vytvořit ovzduší radosti, velkomyslnosti a chvály, v níž dovršujeme svou oběť, která se nám vrátí velkolepým způsobem. I když je dnešní obětní průvod víceméně symbolický, přece má svůj význam, když k hostiím položeným na patěně dovedeme připojit své dary, dary svého ducha, oběť svého života. Je třeba si uvědomit, že nyní připravujeme své dary všichni, kdo jsme v kostele, a kdo se svaté oběti účastníme. Není to jen kněz, který se po pozdravu oltáře poprvé blíží k oltáři. Vyjádřením tohoto společného „přinášení“ je to, že na misce, která je nyní knězi podávána, jsou dary všech, jsou hostie

pro všechny, kteří se chtějí účastnit jedné společné hostiny z jedné společné oběti.

Kněz lehce pozdvihne misku/patěnu a říká: *Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z tvé štědrosti jsme přijali chléb, který ti přinášíme. Je to plod země a plod lidské práce – a stane se nám chlebem věčného života.* Pozdvihne kalich s vínem a praví: *Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa, z tvé štědrosti jsme přijali víno, které ti přinášíme. Je to plod révy a plod lidské práce – a stane se nám nápojem duchovním.* Tato formule je pozoruhodná svým původem. Je to velmi věrná ozvěna prastaré modlitby, které se užívalo při židovských rituálních hostinách. Je to beraka – žehnací či snad také děkovací modlitba, jaké užíval náš Pán, a jež nás vskutku přenáší do biblického prostředí a navozuje biblickou atmosféru. Žehnání či děkování směřuje k Bohu. Chce vyjádřit naše vděčné pocity Bohu za jeho svatost, za jeho nekonečnost – za jeho dary. Vzdáváme Bohu díky obdobně, jako je vzdával náš Pán,

když rozmnožoval chleby, žehnáme a děkujeme Bohu, jako to činili první křesťané. Děkujeme Bohu za dar chleba, neboť on je stvořitelem všech věcí, a vše, co dostáváme – i náš život – pochází z jeho dobroty. Bůh jako stvořitel dává klíčit zrnům a rašit vínům, ale nepeče chléb, ani nelisuje

víno. Je to člověk, který svou prací dovršuje Boží dílo a přetváří je. Bůh stvořil člověka k svému obrazu, uložil mu, aby vládl a hospodařil v jeho stvoření. A zde je formule, která si všímá jak tvůrčí činnosti Boží, tak také schopnosti člověka. Za to patří Bohu díky. Dary, které předkládáme, neuzavírají v sobě jen dobrotu a milosrdenství Boží, nýbrž také práci, inteligenci a spolupráci jeho dětí – jeho tvorů.

Naše víra nás ujišťuje, že to, co nyní přinášíme, „*stane se chlebem věčného života*“ a „*stane se nám nápojem duchovním*“. Způsoby však přitom neztratí svůj vzhled. Budou nám stále připomínat svůj původ. Prostým gestem položí kněz chléb a kalich s vínem na oltář. Položí je na místo oběti. Oltář je přece symbolem Krista, kněze i oběti – toho, který vlastní oběť přináší. Ježíšova oběť se uskuteční uprostřed eucharistické modlitby. Víme však, že toto prosté položení darů otvírá perspektivu vlastní oběti. A proto už nyní vzdáváme díky, proto můžeme zvolat: „*Požehnaný jsi, Bože, na věky!*“

Pout' do Compostely: Jdeš sám se sebou

Někteří lidé dokážou o svých duchovních zážitcích květnatě vyprávět. Monika Umlášková si je ale raději nese mlčky ve svém srdci. Udělat s ní rozhovor na téma její a manželovy pouti do Santiaga de Compostela tedy nebylo nic jednoduchého.

Jak jste se s manželem vůbec na téhle cestě ocitli?

Dostala jsem pout' od Petra k narozeninám, měla jsem ji jako dárek, včetně jeho doprovodu. Narozeniny mám na jaře, pout', které předcházelo pár dnů i s dětmi v Lisabonu, byla naplánovaná na říjen.

Měla jsi z takového daru radost?

Velkou, jen mne hned napadla otázka, jak to uděláme s Metodějem (syn, který potřebuje nepřetržitou péči). Ale bylo dost času to vyřešit, takže mi ostatní příbuzní k narozeninám nadělili symbolické vouchery na hlídání a u Metoděje se během naší dovolené vystřídali.

Byla pout' dárek pro Tebe na míru?

Určitě, protože ráda chodím. Navíc jsem četla deníky jezuitů pátera Lízny, který putoval z polsko-slovensko-ukrajinského pomezí na Krym a také do Compostely, a i když je to psáno docela suše, tak mne to bavilo. Absolvovala jsem v životě před tím jen jednu pětidenní pout' do západočeských Skoků, tohle bylo něco nového, takže jsem byla moc zvědavá.

A nebála ses, že to nezvládneš?

Věděla jsem, že to bude náročné, ale strach jsem neměla. Však jsme se nechystali do žádné divočiny, po cestě jsou ubytovny, o poutníky je postaráno.

Měla jsi čas předem přemýšlet, jak nebo za co tu pout' půjdeš?

Vůbec ne, do poslední chvíle byla spousta práce a zařizování. Takže teprve, když už jsme byli na startu, ze mne všechno spadlo a uvědomila jsme si: tak teď jsem tu a půjdu. Myslím, že to na pouti má každý jinak. Nemusí za každou cenu být za něco obětovaná. Já jsem šla prostě sama se sebou. Nestanovila jsem si žádný cíl, ani žádné konkrétní očekávání.

Ale trochu toho zklidnění a usebrání se před poutí by to chtělo, ne?

To jsme s Petrem měli – dva dny mezi Lisabonem a startem naší pouti, když děti odletěly zpět domů a my si půjčili auto a jeli jsme přes Fatimu a Coimbru do Porta. Ve Fatimě jsme byli v dobrém čase, přijeli jsme večer a strávili tam dvě hodiny. Skoro nikdo tam nebyl, bylo to krásné. Petr říkal, že ho to tam hodně oslovilo a opravdu hluboce procítil, kolik toho dostaly děti naloženo, že jim Panna Maria nabízela jen utrpení, a jak to statečně přijaly. Pak jsme pokračovali přenocovat do Coimbrы, kde je nejstarší portugalská univerzita. Vlastně jsme tak trochu šli po stopách svatého Antonína, který se narodil v Lisabonu a od zdejšího řádu augustiniánů posléze přešel v Coimbre k františkánům. Teprve pak se dostal do Itálie a Padovy.

A pak už přišlo Porto a s ním i Tvůj narozeninový dar.

Měli jsme před sebou 250 kilometrů do Compostely a deset dnů cesty. Petr rozplánoval vše po úsecích, byla v tom i jednodenní rezerva, kdybychom se zdrželi. Ptala jsem se Petra, jestli mu nebude vadit, když budu během cesty dost mlčet. A on mi odpověděl, jestli se snad někdy na mne zlobil, když jsem nemluvila. Takže moje pout' vypadala takto – v tichu, se svými myšlenkami a modlitbami. Z Fatimy nám zůstaly různé. Modlili jsme se růženec každý sám, každý den. Vybrala jsem si k rozjímání právě téma utrpení, nejen to Kristovo na kříži, nejen to své, ale obecně utrpení každého z nás. Sebelítost cítí někdy každý a měl by s tím umět naložit.

Na co z cesty budeš ráda vzpomínat?

Bylo milé setkávat se s poutníky z celého světa, s mnohými jsme se třeba ob den či dva potkávali večer v těch samých ubytovnách, nebo pak v Compostele. Je hezké, jak jsme všichni kráčeli jedním směrem....

A také jsme s Petrem hezky prožili mše, na které jsme během cesty občas zašli. Dopředu jsme si vždy nastudovali v češtině liturgická čtení toho dne a Petr mi říkal, že mu mnohé texty krásně korespondovaly s jeho prožitkem z Fatimy.

Jak Ti bylo na konci cesty?

Byla jsem strašně unavená. Asi dva kilometry před cílem jsem si říkala, že tam snad nedojdu.

Ale došla jsi 😊.

Došla. Ale neptej se mne, co mi cesta dala. To se nedá definovat, je to prostě zážitek bytí sám se sebou, který si nikde nekoupíš. Není potřeba po něm udělat finální součet a čekat výsledek. Já to tak cítím.

Monika Umlášková

Ohlédnutí za farní poutí na Svatou Horu 8. 12. 2019

Co ti v dospívání pomohlo přijmout víru za svou a co jsi oceňoval na přístupu svých rodičů?

Milí přátelé!

Nejsem zrovna žádný literát a vždy radši jdu něco udělat než sepisovat traktáty, zvláště když to není moje silná stránka. Proto taky Daniele dalo dost práce mě přimět k příspěvku, a hlavně se nad tím tématem trochu zamyslet.

Jsem z rodiny, kterou by možná někdo označil jako “vystřiženou z katolického týdeníku”. Kam oko dohlédne, všichni předci věřící, v permanentní nepřítzni komunistického režimu, tři sourozenci. Já měl jako nejmladší výhodu, že mě revoluce zastihla ještě před maturitou, a tak jsem nabyl dojmu, že mám výjimečnou možnost vrhnout se na profesi, která by mě mohla bavit, a přitom nebude pro moje směřování rozhodující kádrový posudek. Bylo to také v době, kdy měla naše maminka už za sebou úspěšně vyléčenou těž-

kou nemoc, přestože původní diagnóza zněla, že je možné nemoc maximálně na chvíli zastavit... Zvláště v tomto těžkém období se o nás tatínek obětavě staral, co mu síly stačily, a i všichni blízcí příbuzní se nám snažili pomáhat. Jak to bývá, tak nás to docela sblížilo a pochopitelně jsme se také více modlili. To maminčino vyléčení se dá bezpochyby označit za zázrak i přesto, že v tom kromě její víry určitě také hrála roli její nezlomná sportovní povaha.

Když jsem byl dítě, tak u nás doma nikdo nepochyboval, jestli se půjde v neděli ráno do kostela, i když je “Studio Kamarád”. Prostě se odjíždělo na půl devátou do Vršovíc a nikdo o tom nediskutoval. Chodili jsme tam rádi, brácha a já ministrovat, sestra zpěvačka zpívat do sboru. Pro mě v té době jít třeba s konvičkami nebo s kadidlem bylo vyznamenání. Bývalo nás třeba dvacet ministrantů. V době, kdy už jsem snad i něco chápal, tam byl farářem P. Michael Slavík a to bylo moc fajn. Uměl skvěle inspirovat mládež, účastnil se všech možných i nemožných akcí a dost jsme toho spolu prožili. Tam někde jsem si začal uvědomovat, že je Pán Bůh pro mě opravdová opora, na kterou je spoleh a které se dá vše svěřit. Zároveň bylo také dost zásadní, když jsem si uvědomil, že Pán Bůh je ochoten odpustit i naše přešlapy, pokud jsme schopni si je přiznat a snažíme se je napravit.

Byl to moment, kdy jsem pochopil, že život křesťana není možné striktně aplikovat na přesné šablony chování a tím zaručit výsledek, budeme-li se šablonek držet. Všiml jsem si konečně, že Pán Bůh je dost velkorysý, a to nejen k ostatním, ale i ke mně. Neraď bych, aby vznikl dojem, že mám v úmyslu relativizovat desatero, ale spíš jen upozornit, že otázka, jestli uspěje při posledním soudu i ten pro nás “největší mizera”, opravdu není v našich rukou.

Co se týká mých rodičů, tak přes všechny nedostatky, které jsem na nich jako jejich dítě hlavně v dospívání přirozeně viděl, tak jsem zároveň obdivoval především jejich statečnost v minulém režimu a jistotu, kterou nám dávali. Nikdy jsem se například nebál, že se rozvedou, i když to občas u nás jiskřilo. Přes všechny rozdílné názory, které třeba měli mezi sebou, byli pro nás jako děti čitelní, dělali to, co říkali, chovali se tak, jak vyznávali, i když jim to přineslo nepohodlí nebo nějakou tu křivdu. Jako největší devizu pro uplatnění v životě a v profesi brali to, co člověk umí a jak se chová k ostatním; přijmout stranickou legitimaci totiž nepřípadalo v úvahu. Vždycky se nás snažili inspirovat, že se dá leccos pro dobrou věc vydržet a přežít a že to stojí za to. Dnes už můžu říct s jistotou, že měli pravdu.

Martin Sedlák, violoncellista

Chodil jsem na střední školu v kolumbijském městě Tunja, kterou vedli salesiánští kněží. Centrem každého dne bylo jak studium běžných předmětů, tak silný důraz na duchovní stránku. Znamenalo to, že každého čtyřicátého v měsíci a každý první pátek se celá komunita studentů a učitelů účastnila mše svaté.

Dalším specifickým znakem této školy byl velký prostor, který nabízela pro modlitbu: pro celou komunitu byl stále otevřen velký kostel a pro studenty ještě malá soukromá kaple. V kostele i kapli dominovala mezi obrazy Panna Maria Pomocnice křesťanů. Vzpomínám si, jak moje matka po mně posílala květiny, které jsem pak dával k tomuto obrazu.

Tenhle důraz na katolické hodnoty jsme my teenageři, zaměření spíš na materiální hodnoty, tenkrát moc nechápali a neoceňovali. Nicméně dnes vidím, jak mnoho mých tehdejších spolužáků v této duchovní tradici pokračuje. Spousta si jich uchovala katolickou víru a úctu ke svátostem. A

většina z nich se i při svých odlišných osobních cestách vyhnula velkým životním karambolům.

Tato škola a mnoho jiných škol po celém světě byla založena na salesiánském duchu inspirovaném svatým Janem Boskem, otcem a učitelem mládeže. Narodil se v italské vesnici Becchi na podzim roku 1784 v rodině Františka a Markéty. Maminka, které se později začalo říkat „Matka Markéta“, doprovázela Jana při vytvoření oratoře a později i při založení společenství salesiánů a pomáhala mu až do smrti. Navzdory tomu, že vyrůstal ve velké chudobě, se mu podařilo vystudovat a vstoupit do semináře. Na kněze byl vysvěcen v Turíně v r. 1841. Tam také zahájil svůj apoštolát mezi mladými chlapci, většinou dělnickými uči, a pořádal pro ně nedělní katecheze. Říkalo se jim „turínská oratoř“. Později si pronajal ve Valdoccu dům, v němž

spolu se svou matkou Markétou nabízel hochům útočiště. Přestože ho stále provázely nejrůznější obtíže a útoky, založil všemu navzdory Společnost sv. Františka Saleského, později známou jako salesiáni. Kromě Dona Boska sloužilo v této kongregaci mnoho kněží i laiků, kteří dosáhli svatosti: Michael Rua, Giovanni Cagliero a Giovanni Francesia. Nejznámějším Boskovým žákem však byl Dominic Savio, mladý student, který zemřel ještě jako teenager a později byl prohlášen za svatého.

Po bohatém životě zasvěceném službě druhým a svatými skutky Jan Bosco 31. ledna 1988 zemřel. Don Bosco byl během svého života několikrát fotografován a některé fotografie se dochovaly. Svatý Dominic Savio však zemřel ještě před vynálezem fotografie.

Z Boskova života a apoštolátu se nám dochovalo mnoho příběhů. Znamé jsou také jeho sny, skrze něž mu byly poodhaleny různé skutečnosti. Nejznámější je sen, který měl v devíti letech. Viděl v něm mnoho chlapců, jak se hádali a kleli. Chtěl je bitím a káráním okřiknout. Vtom uslyšel hlas, který mu řekl: „Ne bitím, ale vlídností a láskou si musíš získat

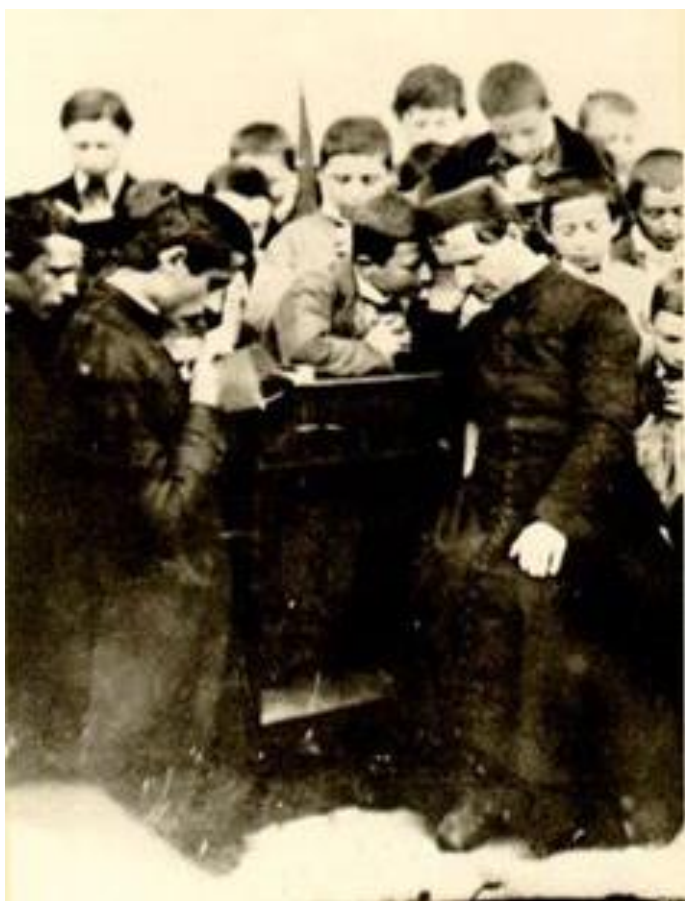
tyto přátele. Začni je hned poučovat o ošklivosti hříchu a o ceně ctností!“ Když namítl, že to je nemožné, hlas ho poučil, že se musí poslušností a vědou přičinit, aby se to stalo možným.

Jiná tradice vypráví, že ve snu viděl některé studenty jít po poli v brázdách. Někteří z nich byli blíže okraji pole než jiní. Poznal své studenty a uvědomil si, že je vidí, jak procházejí svými životy. Čím

blíže byli okraji pole, tím blíže byli smrti. V takových případech věnoval Don Bosco velkou pozornost jejich duchovní přípravě.

Boskovy sny nebyly nějakou jeho nadpřirozenou schopností. Byly to Boží zprávy svěřené normálnímu člověku, který však byl hluboce spojen s Bohem modlitbou, obětí a službou druhým.

Helmuth Arias Gómez

„Malá Svatá Hora“ (z archivních materiálů)

Svolení ke stavbě kaple Bl. P. Marie svatohorské nad Mníškem dal Josef hrabě z Unwerthu (*1753-+1822). K tomu účelu věnoval potřebný stavební pozemek ve svém lese, kde poté „U kaple“ se psalo a říkalo. Kaple byla zřízena nad místem, kde předtím stála kamenná socha Panny Marie svatohorské, v rozkošné tišině lesní, po pravé straně státní silnice. Slavnostně vysvěcena byla pražským světícím biskupem Janem Rychlovským dne 5. května ve třetí neděli po velikonocích, zv. „Jubilate“, L.P. 1811. Zprávu o tom vzácnou zachovala nám památná zápisní kniha svatohorská, jež v českém překladě zní: „Toho rána nejslavnostněji posvětil novou kapli, zbudovanou nad sochou Blahoslavené Panny Marie svatohorské Nejslovutnější a Nejdůstojnější Pán Pan Jan Rychlovský, světící biskup pražský, kde účastnil se lid přehojný.“

Kaple jest prosté, jednoduché staveníčko pozdního slohu baro-

kového. Půdorysem jeho jest obdélník, vzadu půlkruhovou apsidou zaoblený. Nad průčelím zvedá se trojhranný štít, v němž upraven jest výklenek, ve kterém umístěna jest baroková soška sv. Michaela Archanděla (dnes soška Panny Marie). Na střeše za štítem stojí lucernovitá, baňatou stříškou cibulovitou krytá vížka, v níž zavěšeny byly dva zvony, „sv. Anna“ (16 kg) a „Panna Maria“ (8,5 kg), jež ve světové válce v l. 1914-1918 byly snaty k účelům válečným. Roku 1934 za faráře Karla Nováka byl pořízen zvon nový „Panna Maria“ s obrazem Bohorodičky. Na plášti čte se nápis „Sbírkou pořídili 1934 věrní katolíci“. Váží 22,5 kg a byl ulit firmou Richard Herold v Chomutově (dnes zvon není). V průčelí kaple, směrem ze silnice, jest hlavní vchod se širokými, plechem pobitými dveřmi, v nichž jest otvor, by mimojdoucí mohli dovnitř nahlédnouti. Nad vchodem jest umístěno polookno. I v obou bocích postranních, nedaleko hlavního vchodu, jsou dva pobočné vchody do kaple. Vnitřek její jest klenutý, podlaha z obdélných pálených cihel. Kaple osvětlována jest čtyřmi obdélnými, polokruhem zakončenými okny. Uvnitř, naproti hlavnímu vchodu, zřízen byl barokní oltářík („altare fixum“) s pilířky dolů obrácenými, se zdobenými ploškami zrcadlovými. Nad oltářem, ve výklenku, obklopeném dřevěnou architekturou, umístěna jest kopie památné sochy Bl.

Panny Marie svatohorské s Jezulátkem. Po stěnách rozvěšeny jsou obětní obrázky, sem darované. Celek působí klidným, jímavým dojmem, jež mile zvyšuje šum tichého, kolem se prostírajícího lesa. Před kaplí zříme dva vysoké, posud zdravé stromy kaštanové z r. 1810, vpředu pak, před průčelím, zřízena jest nízká dlážděná terasa, a dále, po straně kaple stojí zděný podstavec, kde se umísťuje dřevěné řečniště, když se má konati kázání k poutníkům.

Ve starších dobách, zvala se kolem vedoucí silnice „Pasovskou“. V l. 1805-1835 byla však celá tato cesta postavena znovu a opatřena umělými stavbami silničními. Byla však prováděna po jednotlivých úsecích. V l. 1821-1826 stavěn úsek z Voznice a zřízeny průjezdy městečky Mníškem a Dobříší. Jest zajímavé, že silniční trať, svažující se od Malé Svaté Hory (466 m n. m.) až k osadě Voznici (357 m n. m.) byla vedena bez ohledu na pahorky a doliny přesně přímočaře, čímž vytvořila se její podoba stupňovitá, pro kterou partie tato obdržela název „Andělské schody“. Nová státní silnice zvala se pak až do r. 1934 „Dobříšsko-vimperskou“ a od r. 1935 sluje „Strakonická“.

Prvofarářem byl Jan Václav Leopold Cippelius, který lnul ke Svaté Hoře plnou oddaností. Příznivcem stavby kaple byl osobní přítel Cippeliův, první svatohorský probošt Jáchym hrabě Čejka z Olbramovic. Hrob Cippeliův přišel v úplné zapomenutí. Nalézal se na

starém mníšeckém hřbitově, založeném kolem kostela, a sice při vchodu do sakristie. Po 57 letech byl však r. 1883 do hrobu tohoto pohřben třetí mníšecký farář František Heřman, leč i jeho hrob od doby zrušení hřbitova (1892) jest neznatelný. Jen deska na zdi kostelní označuje místo, kde byl pochován farář František Heřman, a před ním, v tomže hrobě, prvofarář J.V.L.Cippelius. Kříž však, jenž původně postaven byl nad ro-

vem Cippeliovým, se dosud zachoval. Později nestál však již nad místem někdejšího jeho hrobu, nýbrž dále, ale rovněž poblíže vchodu do sakristie. Jest to památná rokoková ručně tepaná práce ze železa, zdobená uměle provedenými rozvilinami. Na pni kříže, v dolní jeho části, připevněna jest malá, dosud zachovalá kovová kaplička, v níž původně bylo vepsáno jméno Cippeliovo. V r. 1940 byl kříž tento opraven a postaven opět k Cippeliovu hrobu,

jenž byl znova upraven a kamenným rámem opatřen. Kříž onen jest krásnou upomínkou na osvětleného a ušlechtilého prvofaráře mníšeckého, jehož vždy v jeho posledním působišti bylo vzpomínáno vděčně. A také jistě i v budoucnu zůstane trvalou jasná památka obětavého a vysoce vzdělaného českého spisovatele, vynikajícího slánského rodáka, Jana Václava Leopolda Cippelia.

Stručný zápis z jednání pastorační rady 24. listopadu 2019

- 5. a 6. 10. 2019 sčítání návštěvníků bohoslužeb ve všech kostelech farnosti, celkem v Mníšku, Líšnici a Kytíně 240 osob, z toho 104 mužů a 136 žen. Mníšek – 83 žen a 45 mužů, Líšnice 35 žen a 20 mužů, Kytín – 38 žen a 18 mužů.
- 23. 12. 2019 – Vánoční představení pod vedením Daniely Feltové pro děti od 17:00 hodin v MKS v Lipkách.
- 24. 12. 2019 – „dětská“ mše svatá od 16:00 hodin v Mníšku, ve 21:00 mše sv. v Líšnici, ve 24:00 půlnoční mše svatá (předchází ve 23:15 Karlštejnští trubači) – když skončí trubači – nutné zajistit zvonění v kostele!
- 25. 12. 2019 od 16:00 hodin– Rybova mše vánoční – kostel Mníšek – zajišťuje Lucie Sedláková – doprovod Mníšecký chrámový sbor.
- 29. 12. 2019 – Svátek sv. Rodiny – obnova manželských slibů.
- 31. 12. 2019 – Děkovná mše svatá za uplynulý rok – od 16,30 v Mníšku.
- 5. 1. – Tříkrálová sbírka (neděle odpoledne) – mísí se s prázdninami, sbírka bude probíhat i 6. ledna (v pondělí), nutné ještě zkoordinovat koledování v Kytíně.
- Návrhy na výzdobu kapliček kolem ohradní zdi – výklenky jsou prázdné, lákají mládež k odhazování odpadků, P. Dlouhý vyvěsil cedulky, aby do výklenků nikdo neodhazoval odpadky. Uklizeno.
- Skupinka mládeže připravujících se na biřmování – 9 osob.

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Petr Šulc nepatří k naší farnosti dlouho, přistěhoval se do Mníšku, respektive do Líšnice, před pár lety, ale stal se hned poměrně výraznou místní postavou. Na žádné farní akci nechybí, je vděčným divákem ochotnických pohádek na farní zahradě, je významným mecenášem! Už jeho povolání mluví samo za sebe: vlastní pílí a invencí vybudoval nakladatelství Pierot, které se věnuje dětským cvičebním sešitům a ty distribuuje i do zahraničí. Pokud stále ještě nevíte, pak Petra Šulce poznáte podle úsměvu, energie a radosti, která z něj stále vyzařuje. Na otázku, jaká je jeho oblíbená modlitba, mi odpověděl zcela jednoduše a mne to přinutilo se nad otčenášem znovu zamyslet. Mnohdy totiž už k němu přistupujeme zcela automaticky. Sám k tomu říká:

„Byl jsem pokřtěný až v dospělém věku. Otčenáš byl první modlitbou, kterou jsem se naučil. Fascinoval mne svou prostotou a zároveň svou všeobjímající plností. Mám ji ze všech modliteb dodnes nejraději. Dojímá mne, že je obsahově stejná i v jiných jazycích.“

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

„Pokud jde o vaření... vždy jsem raději jedl, než vařil. Mám k vaření velkou úctu i pokoru. Fascinuje mne, kolik různých chutí dokáže být ukryto i v prostém jídle. Na druhé straně je obdivuhodné, do jaké míry to, co jíme, může ovlivnit naše zdraví. Nečekejte ode mne nějaký speciální recept. Poté, co jsem se přistěhoval do Mníšku pod Brdy, jsem na své zahradě objevil kdouli. Tento nenápadný stromek tam vysadila původní majitelka. O jejích léčivých vlastnostech jsem četl a mohu je jen potvrdit. Mé problémy se zažíváním se výrazně zmenšily.

Tedy ten recept: omyji a následně pokrájím kdouli a zbavím ji jádřince. Lehce ji s medem podusím. Vzniklé pyré v teplém nebo studeném stavu jím s krupicovou kaší nebo chlebem. Kdoule je nejen výborná, ale opravdu mi i pomohla, to mi věřte. Ještě mám na zahradě stromek mišpule. S tou si zatím nevím rady“.

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, p. Jan Dlouhý
Grafická úprava: Šimon Horyna